

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
DECIZIE
privind convocarea Camerei Deputaților

În temeiul art. 63 alin. (1) și (3) din Constituția României,

Camera Deputaților este convocată în prima sesiune ordinară a anului 2001, în ziua de luni, 5 februarie, ora 14,00.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

București, 31 ianuarie 2001.
Nr. 2.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 262

din 19 decembrie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 261, art. 284 alin. 1, art. 288¹ și ale art. 301 din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate și completate prin Ordonanța Guvernului nr. 13/1998

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Marioara Prodan	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 261, art. 284 alin. 1, art. 288¹ și ale art. 301 din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate și completate prin Ordonanța Guvernului nr. 13/1998, excepție ridicată de Silvia Veronica State în Dosarul nr. 4.942/1999 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților (Silvia Veronica State și Elena Niță), față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, considerând că prin textele de lege criticate nu se încalcă principiul liberului acces la justiție consfințit prin art. 21 din Constituție, cum de altfel nici una dintre dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 nu aduce atingere acestui principiu fundamental. Se mai arată că această ordonanță a mai fost supusă criticilor de neconstituționalitate, Curtea Constituțională stabilind prin deciziile sale că dispozițiile criticate sunt conforme prevederilor constituționale. Se consideră, în final, că, neinvocându-se

elemente noi, de natură să justifice schimbarea jurisprudenței Curții, excepția este neîntemeiată și de aceea se solicită respingerea acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 ianuarie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 4.942/1999, **Curtea de Apel București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 261, art. 284 alin. 1, art. 288¹ și ale art. 301 din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate și completate prin Ordonanța Guvernului nr. 13/1998**, excepție ridicată de Silvia Veronica State.

În motivarea excepției autorul acesteia arată că prin dispozițiile criticate se încalcă prevederile art. 21 din Constituție (referitoare la accesul liber la justiție), precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (referitoare la dreptul la un proces echitabil), și anume „prin instituirea a două condiții simultane pentru exercitarea unei căi de atac unice, constând în două termene a căror nerespectare este sancționată prin paralizarea dreptului de a avea acces la judecarea de către instanța de control judiciar a criticilor îndreptate împotriva unor hotărâri judecătorești“. Se consideră că prin aceasta s-a creat „un obstacol artificial și nejustificat pentru cenzurarea hotărârilor judecătorești“. Deși admite că „legea poate impune condiții de exercitare a

drepturilor, inclusiv a celor procesuale“, autorul excepției consideră totuși că rațiunea acestora trebuie să se afle în însăși funcționalitatea instituției juridice și să nu reprezinte un mijloc artificial de limitare a controlului judiciar — garanție a legalității funcționării justiției. Se mai arată că „dubla condiție a termenului pentru exercitarea unei căi de atac nu are nici o motivare obiectivă sau rezonabilă“.

Curtea de Apel București — Secția civilă, exprimându-și opinia, consideră că „excepția de neconstituționalitate a prevederilor articolului unic din Ordonanța Guvernului nr. 13/1998 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă este neîntemeiată, întrucât modificările și completările aduse Codului de procedură civilă în privința termenelor în care urmează să fie motivate apelurile și recursurile reprezintă o opțiune a legiuitorului, singurul în măsură de a institui regulile de desfășurare a căilor de atac în fața instanțelor de judecată“. Totodată se face referire la jurisprudența Curții Constituționale și se apreciază că prin textele de lege criticate „nu se încalcă în nici un fel accesul liber la justiție, doar că justițiabilul trebuie să respecte anumite termene, pentru o mai bună administrare a actului de justiție și o stabilitate a acestuia“.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece aspectele invocate „nu vizează o problemă de neconstituționalitate, ci una care ține atât de obligația cunoașterii legii, cât și de aplicarea acesteia“. Totodată se invocă prevederile art. 125 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora „*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege*“, dându-se astfel libertate legiuitorului să statueze în aceste domenii. În final se apreciază că reglementările ordonanței „nu neagă, ci, dimpotrivă, implică aplicarea și respectarea tuturor dispozițiilor procedurale referitoare la comunicarea actelor și la exercitarea drepturilor părților, inclusiv a căilor legale de atac“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, susținerile autorului excepției, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 261, art. 284 alin. 1, art. 288¹ și cele ale art. 301 din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate și completate prin Ordonanța Guvernului nr. 13 din 29 ianuarie 1998, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 40 din 30 ianuarie 1998, dispoziții care au următorul cuprins:

— Art. 261: „*Hotărârea se dă în numele legii și va cuprinde:*

1. *arătarea instanței care a pronunțat-o și numele judecătorilor care au luat parte la judecată;*
2. *numele, domiciliul sau reședința ori, după caz, denumirea și sediul părților, calitatea în care s-au judecat; numele mandatarilor sau al reprezentanților legali și al avocaților;*
3. *obiectul cererii;*
4. *dispozitivul;*
5. *calea de atac și termenul în care se poate exercita;*
6. *arătarea că pronunțarea s-a făcut în ședință publică, precum și semnăturile judecătorilor și ale grefierului. Lipsa semnăturilor poate fi complinită oricând.*

Păreră judecătorilor rămași în minoritate se va consemna în josul hotărârii.

Hotărârea se va comunica părților, în copie, în cazul în care aceasta este necesar pentru curgerea termenului de exercitare a unei căi ordinare de atac. Comunicarea se va face în termen de 7 zile de la pronunțarea hotărârii.

În cazul în care împotriva hotărârii se declară una dintre căile de atac prevăzute de lege, se vor redacta, sub semnătura judecătorilor, motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței, precum și motivele pentru care s-au înlăturat cererile părților, care vor face corp comun cu hotărârea. Păreră motivată a judecătorilor rămași în minoritate va trebui redactată în același timp cu redactarea hotărârii.

Hotărârile pronunțate de instanța de recurs vor cuprinde, în toate cazurile, atât mențiunile prevăzute la alin. 1, cât și motivarea instanței. Redactarea hotărârii se va face în termen de 20 de zile de la pronunțare.

Dacă instanța a fost alcătuită din mai mulți judecători, președintele va putea însărcina pe unul dintre ei cu redactarea hotărârii și, dacă este cazul, a motivării.

În cazul în care, după pronunțare, unul dintre judecători este în imposibilitate de a semna hotărârea sau motivarea, președintele instanței o va semna în locul său, iar dacă cel în imposibilitate să semneze este grefierul, hotărârea va fi semnată de grefierul-șef, făcându-se mențiune despre cauza care l-a împiedicat pe judecător sau pe grefier să semneze hotărârea ori, dacă este cazul, motivarea.

Dacă partea prezentă la pronunțarea hotărârii în ședință publică solicită motivarea acesteia, dispozițiile alin. 5 se aplică în mod corespunzător. Despre toate acestea se va lua act prin încheiere.“;

— Art. 284 alin. 1: „*Termenul de apel este de 15 zile de la comunicarea hotărârii redactate, după caz, potrivit art. 261 alin. 1 și 2 sau alineatului ultim al aceluiași articol, dacă legea nu dispune altfel.“;*

— Art. 288¹: „*După comunicarea motivării hotărârii potrivit art. 288, părțile vor motiva apelul în fapt și în drept, prezentând și dovezile invocate în susținerea apelului, într-un termen de 15 zile de la comunicare. În cazul prevăzut de art. 261 alineatul ultim, termenul pentru motivarea apelului se socotește de la comunicarea hotărârii.*

Când dovezile propuse sunt martori sau înscrisuri nearătate la prima instanță, se vor aplica în mod corespunzător dispozițiile art. 112 pct. 5.

Președintele va înainta instanței de apel dosarul, împreună cu apelurile făcute, numai după împlinirea termenului de motivare a apelului pentru toate părțile.

Cu toate acestea, apelul va fi trimis de îndată, dacă s-a făcut cerere pentru suspendarea executării hotărârii primei instanțe.“;

— Art. 301: *„Termenul de recurs este de 15 zile de la comunicarea hotărârii ce se atacă, redactată, după caz, potrivit art. 261 alin. 1 și 2 sau alineatului ultim al aceluiași articol, dacă legea nu dispune altfel. Dispozițiile art. 284 alin. 2–4 și ale art. 288 alin. 3 se aplică în mod corespunzător.“*

Autorul excepției consideră că aceste texte încalcă prevederile art. 21 din Constituție referitoare la accesul liber la justiție, „în acord cu art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin instituirea a două condiții simultane pentru exercitarea unei căi de atac, constând în două termene a căror nerespectare este sancționată prin paralizarea dreptului de a avea acces la judecarea de către instanța de control judiciar a criticilor îndreptate împotriva unei hotărâri judecătorești“, iar „dubla condiție a termenului pentru exercitarea unei căi de atac nu are nici o motivare obiectivă sau rezonabilă“.

Textul constituțional considerat ca fiind încălcat prin dispozițiile legale criticate este art. 21: *„(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime. (2) Nici o lege nu poate îngădi exercitarea acestui drept.“*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin nici una dintre dispozițiile legale criticate nu se aduce atingere principiului fundamental al liberului acces la justiție, consacrat prin art. 21 din Constituție, și nici dreptului la un proces echitabil, prevăzut la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece termenele prevăzute pentru motivarea hotărârii sau pentru exercitarea căilor de atac, datele de la care aceste termene încep să curgă, precum și regulile privind cuprinsul hotărârii judecătorești, enunțate în aceste texte de lege, nu constituie piedici în exercitarea dreptului oricărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime. Dimpotrivă, aceste reguli, care se încadrează în

categoria normelor de procedură, sunt stabilite tocmai în vederea exercitării, în condițiile legii, a acestui drept.

Din această perspectivă Curtea observă că dispozițiile legale criticate (care sunt norme procedurale) respectă și prevederile art. 125 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora *„Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege“*.

Curtea constată, de asemenea, că, în realitate, prin aceste dispoziții legale supuse controlului de constituționalitate se creează posibilitatea ca hotărârile judecătorești să nu mai fie motivate decât atunci când este declarată una dintre căile de atac, prevăzute de lege, împotriva hotărârii judecătorești sau când se solicită de partea prezentă la pronunțare, posibilitate care nu constituie o încălcare a principiului constituțional al accesului liber la justiție.

De altfel constituționalitatea prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă a mai fost controlată de Curtea Constituțională. Astfel, prin Decizia nr. 177 din 16 noiembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 640 din 29 decembrie 1999, s-a reținut că „este nerelevantă invocarea de către autorul excepției a dispozițiilor art. 21 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora nici o lege nu poate îngădi exercitarea accesului liber la justiție, deoarece reglementările ordonanței examinate nu au nici o legătură cu acest drept constituțional“. De asemenea, prin Decizia nr. 135 din 5 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 532 din 1 noiembrie 1999, s-a subliniat că aceste prevederi „nu îngădesc nici dreptul la exercitarea căilor de atac, oricare dintre părțile în proces, nemulțumită de soluția instanței de judecată, putând exercita căile legale de atac după comunicarea hotărârii instanței, motivele apelului sau ale recursului putând fi redactate după motivarea acesteia“.

Prin urmare, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să schimbe această jurisprudență, Curtea constată că atât considerentele acestor decizii, cât și soluțiile pronunțate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, 2, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 261, art. 284 alin. 1, art. 288¹ și ale art. 301 din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate și completate prin Ordonanța Guvernului nr. 13/1998, excepție ridicată de Silvia Veronica State în Dosarul nr. 4.942/1999 al Curții de Apel București — Secția civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 decembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent
Marioara Prodan

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****privind aprobarea unei licențe de concesiune a activității miniere de exploatare, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Asociația Disponibilizaților din Minerit Anina**

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 11 din Legea minelor nr. 61/1998, **Guvernul României** adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă licența de concesiune a activității miniere de exploatare, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de concedent, și Asociația Disponibilizaților din Minerit Anina, în calitate de concesionar, în perimetrul Lupac — Sector Central, județul

Caraș-Severin, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Licența de concesiune a activității miniere de exploatare prevăzută la art. 1 intră în vigoare la data publicării prezentei hotărâri în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PRIM-MINISTRU
MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

Președintele Agenției Naționale
pentru Resurse Minerale,
Mihail Ianăș

p. Ministrul industriei și comerțului,
Constantin Isbășoiu,
secretar de stat

Ministrul apelor, pădurilor și protecției mediului,
Romică Tomescu

p. Ministrul finanțelor,
Valentin Lazea,
secretar de stat

București, 20 decembrie 2000.
Nr. 1.356.

*) Anexa se comunică instituțiilor interesate.

**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE**

MINISTERUL DE INTERNE
Nr. 1.224/4 octombrie 2000

MINISTERUL TRANSPORTURILOR
Nr. 3.134/27 septembrie 2000

INSTRUCȚIUNI COMUNE**privind autorizarea profesorilor de legislație rutieră și a instructorilor de conducere auto**

Ministru de interne și ministrul transporturilor,

în temeiul prevederilor art. 103 alin. 2 și 3 din Regulamentul pentru aplicarea Decretului nr. 328/1966 privind circulația pe drumurile publice și pentru stabilirea și sancționarea contravențiilor în acest sector, republicat, cu modificările ulterioare,

în conformitate cu prevederile art. 12 lit. f), g) și h) și ale art. 13 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 19/1997 privind transporturile, republicată, modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 94/2000, ale art. 4 alin. (3) lit. r) și s) din Ordonanța Guvernului nr. 44/1997 privind transporturile rutiere, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2000, ale art. 4 lit. s) și t) din Regulamentul de organizare și funcționare a Autorității Rutiere Române — A.R.R., aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 625/1998,

în baza prevederilor art. 13 alin. 2 din Legea nr. 40/1990 privind organizarea și funcționarea Ministerului de Interne, cu modificările ulterioare, și ale art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 263/1999 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor*), cu modificările și completările ulterioare,

emit următoarele instrucțiuni comune:

*) A se vedea Hotărârea Guvernului nr. 3/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 14 din 10 ianuarie 2001.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Profesorii de legislație rutieră și instructorii de conducere auto din școlile de conducători auto își pot desfășura activitatea numai dacă sunt autorizați în acest sens de Ministerul Transporturilor, prin Autoritatea Rutieră Română — A.R.R., în urma obținerii unui atestat de profesor de legislație rutieră, respectiv de instructor de conducere auto, în condițiile prezentelor instrucțiuni.

Art. 2. — Pentru obținerea atestatului profesional prevăzut la art. 1 solicitanții trebuie să îndeplinească condițiile necesare în vederea desfășurării acestei activități, să urmeze un curs de pregătire profesională într-o instituție de pregătire profesională, autorizată conform prevederilor legale în vigoare, și să promoveze examenul susținut în condițiile prezentelor instrucțiuni.

CAPITOLUL II

Condiții pentru obținerea atestatului de profesor de legislație rutieră și de instructor de conducere auto

Art. 3. — Condițiile de studii necesare în vederea obținerii atestatului de profesor de legislație rutieră sunt îndeplinite dacă solicitanții prezintă o diplomă de absolvire a unei instituții de învățământ superior de lungă durată în specialitățile științe juridice sau tehnice.

Art. 4. — Condițiile de studii necesare în vederea desfășurării activității de instructor de conducere auto sunt îndeplinite dacă solicitanții sunt absolvenți de liceu cu diplomă de bacalaureat sau sunt absolvenți ai școlilor de maștri în specialitatea transporturi auto.

Art. 5. — (1) Persoana care solicită eliberarea atestatului de profesor de legislație rutieră sau de instructor de conducere auto trebuie ca, pe lângă condițiile de studii:

- a) să aibă vârsta de cel puțin 25 de ani;
- b) să dețină permis de conducere de cel puțin 5 ani; instructorii de conducere auto trebuie să facă dovada că au o vechime de cel puțin 5 ani în conducerea autovehiculelor din fiecare categorie și subcategorie pentru care solicită atestarea;
- c) să nu fi avut suspendată exercitarea dreptului de a conduce în ultimul an sau mai mult de două ori de la data obținerii permisului de conducere pentru consum de alcool;
- d) să fie aptă din punct de vedere medical și psihologic pentru desfășurarea activității respective;
- e) să nu fi fost condamnată printr-o hotărâre judecătorească rămasă definitivă pentru o infracțiune la regimul circulației pe drumurile publice, de omor, lovire sau vătămare cauzatoare de moarte, vătămare corporală gravă, tâlhărie, ultraj cu violență, ultraj contra bunelor moravuri, tulburarea liniștii publice, viol, lipsirea de libertate în mod ilegal, luare sau dare de mită, primirea de foloase necuvenite sau trafic de influență, dacă nu a intervenit reabilitarea sau amnistia;
- f) să fi urmat un curs de pregătire profesională organizat în condițiile prezentelor instrucțiuni.

(2) Începând cu data de 31 decembrie 2003 profesorii de legislație rutieră trebuie să posede și pregătire pedagogică specifică formării profesionale a adulților.

CAPITOLUL III

Pregătirea profesională

Art. 6. — Cursurile de pregătire profesională se vor organiza de instituțiile autorizate de Ministerul Transporturilor.

Art. 7. — Pot urma cursurile de pregătire profesională în vederea obținerii atestatului prevăzut la art. 1 numai persoanele care fac dovada îndeplinirii condițiilor prevăzute la cap. II.

Art. 8. — (1) Pentru înscrierea la cursurile de pregătire profesională solicitanții vor fi testați de o comisie compusă din reprezentanți ai instituțiilor prevăzute la art. 6.

(2) Testarea se va face după o tematică stabilită de Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. și are ca scop evidențierea unei pregătiri minime necesare a solicitanților.

Art. 9. — (1) Programele minimale de pregătire vor fi elaborate și actualizate de Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. împreună cu Direcția Poliției Rutiere din cadrul Ministerului de Interne.

(2) Programele de pregătire profesională în vederea obținerii atestatului de profesor de legislație rutieră, respectiv de instructor de conducere auto, se întocmesc de instituțiile prevăzute la art. 6, pe baza programelor minimale prevăzute la alin. (1), și se avizează de Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. și de Direcția Poliției Rutiere.

CAPITOLUL IV

Examinarea profesională

Art. 10. — (1) Examenul pentru atestarea profesorilor de legislație rutieră și/sau a instructorilor de conducere auto poate fi susținut numai de persoanele care îndeplinesc condițiile prevăzute la cap. II.

(2) Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. va stabili data susținerii examenelor de atestare.

Art. 11. — (1) Comisiile de examinare și reexaminare vor fi compuse din 3—5 membri, reprezentanți ai Autorității Rutiere Române — A.R.R.

(2) În aceste comisii pot fi cooptați specialiști din domeniul psihopedagogic, alții decât cei care asigură pregătirea profesorilor de legislație rutieră și a instructorilor de conducere auto din cadrul instituțiilor autorizate de Ministerul Transporturilor.

Art. 12. — Actele necesare în vederea obținerii atestatului de profesor de legislație rutieră și/sau de instructor de conducere auto se depun la instituția autorizată de Ministerul Transporturilor care organizează cursurile și sunt următoarele:

- a) cererea din care să rezulte numele și prenumele persoanei, tipul atestatului, categoriile și subcategoriile de autovehicule pentru care se solicită atestarea;
- b) actul de identitate (copie);
- c) permisul de conducere auto (copie);
- d) actul de studii (copie);
- e) adeverință eliberată de Direcția Poliției Rutiere, din care să rezulte că acesta îndeplinește condițiile prevăzute la art. 5 lit. c), având valabilitate de 30 de zile;
- f) fișa medicală și avizul psihologic, cu mențiunea „apt“;
- g) certificatul de cazier judiciar.

Art. 13. — Actele fiecărui solicitant, împreună cu programatorul de examinare întocmit de Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. vor fi prezentate comisiei de examinare cu 5 zile înainte, pentru verificarea și constatarea îndeplinirii condițiilor de atestare.

Art. 14. — (1) Examenul pentru obținerea atestatului de profesor de legislație rutieră și/sau de instructor de conducere auto constă în următoarele probe:

- a) probă scrisă, eliminatorie, privind cunoașterea regulilor de circulație pe drumurile publice, constând într-un test

tip grilă cu 60 de întrebări. Testele vor fi elaborate de Autoritatea Rutieră Română — A.R.R.;

b) probă orală pentru evaluarea capacităților psihopedagogice, constând în 3 subiecte din domeniul respectiv.

(2) Pentru promovarea examenului trebuie să se răspundă corect la cel puțin 54 de întrebări din testul tip grilă, pentru profesorii de legislație rutieră, respectiv la 48 de întrebări, pentru instructorii de conducere auto, iar la proba orală aceștia trebuie să fie declarați admiși.

(3) La încheierea examinării programatorul de examinare prevăzut la art. 13 va fi întocmit de Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. și va fi semnat de toți membrii comisiei.

CAPITOLUL V

Eliberarea atestatului

Art. 15. — Persoanelor care au promovat examenul prevăzut la art. 14 alin. (1) și (2) li se eliberează de către Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. un atestat de profesor de legislație rutieră, respectiv de instructor de conducere auto, prin care se confirmă dreptul acestora de a-și desfășura activitatea în condițiile prevăzute de legislația în vigoare.

Art. 16. — Persoanele declarate respinse la examenul pentru atestare au dreptul la o reexaminare în termen de 90 de zile de la data susținerii examenului. Persoanele declarate respinse la reexaminare pot susține un nou examen pentru atestare numai după absolvirea unui nou curs de pregătire profesională. Persoanele care nu se prezintă la examen sunt declarate respinse.

Art. 17. — Perioada de valabilitate a atestatului de profesor de legislație rutieră și/sau de instructor de conducere auto este de 5 ani de la data eliberării. Matca fiecărui atestat, împreună cu programatorul de examen și dosarul care cuprinde actele prevăzute la art. 12 se păstrează la Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. pentru o perioadă de 5 ani.

Art. 18. — (1) Atestatele de profesor de legislație rutieră sau de instructor de conducere auto sunt documente prevăzute cu serie și număr.

(2) Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. va ține evidența tuturor atestatelor eliberate și va comunica de îndată eliberarea lor Direcției Poliției Rutiere.

(3) Modelul atestatelor și gestionarea acestora vor fi stabilite prin ordin al ministrului transporturilor.

CAPITOLUL VI

Retragerea atestatului

Art. 19. — (1) Atestatul de profesor de legislație rutieră sau de instructor de conducere auto se retrage de către Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. atunci când:

a) nu mai sunt îndeplinite condițiile prevăzute la cap. II;

b) profesorul de legislație rutieră/instructorul de conducere auto nu a urmat un curs de perfecționare profesională până la expirarea termenului de valabilitate a atestatului;

c) atestatul a fost obținut prin încălcarea prevederilor legale.

(2) Direcția Poliției Rutiere va comunica Autorității Rutiere Române — A.R.R. ori de câte ori constată o modificare a condițiilor inițiale de acordare a atestatului referitoare la suspendarea exercitării dreptului de a conduce sau la anularea permisului de conducere.

CAPITOLUL VII

Dispoziții finale și tranzitorii

Art. 20. — Valabilitatea atestatului de profesor de legislație rutieră sau de instructor de conducere auto se poate prelungi de către Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. pentru o nouă perioadă de valabilitate de 5 ani și cu prezentarea documentelor prevăzute la art. 12, în condițiile absolvirii unui alt curs de perfecționare profesională în cadrul unei instituții autorizate conform prevederilor legale și ale promovării probei scrise eliminatorii prevăzute la art. 14 alin. (1) lit. a) și alin. (2).

Art. 21. — (1) Autorizațiile de profesor de legislație rutieră sau de instructor de conducere auto, eliberate până la data intrării în vigoare a prezentelor instrucțiuni, vor fi preschimbate în termen de un an de la data intrării în vigoare a acestora, la cererea titularului, în condițiile îndeplinirii prevederilor art. 5 lit. c), d) și e).

(2) Atestatelor preschimbate conform alin. (1) li se va prelungi valabilitatea în condițiile prezentelor instrucțiuni, exceptându-se condițiile de studii prevăzute la art. 3.

Art. 22. — (1) Listele cuprinzând școlile de conducători auto și de instructori de conducere auto independenți autorizați în condițiile prevăzute de Ordinul ministrului transporturilor nr. 146/1999 pentru aprobarea Părții I — Norme de autorizare a școlilor de conducători auto — din Normele de autorizare a funcționării centrelor de pregătire a personalului din domeniul transporturilor rutiere vor fi transmise de Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. unităților teritoriale de poliție rutieră competente, potrivit legii, și vor fi actualizate ori de câte ori este necesar.

(2) Pentru a desfășura activitate independentă instruirii de conducere auto trebuie să aibă o vechime de minimum 2 ani într-o școală de conducători auto autorizată de Ministerul Transporturilor conform normelor de autorizare ale acestuia și să promoveze examenul susținut în condițiile prezentelor instrucțiuni.

Art. 23. — (1) Evidența pregătirii practice a cursanților se va ține, pe caietul cursantului, care va fi asigurat de Autoritatea Rutieră Română — A.R.R. pentru toate școlile de conducători auto autorizate.

(2) Pregătirea practică a cursanților se va efectua numai pe traseele stabilite de unitățile teritoriale de poliție rutieră.

Art. 24. — Prezentele instrucțiuni vor fi publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, și vor intra în vigoare după 30 de zile de la data publicării lor.

Art. 25. — La data intrării în vigoare a prezentelor instrucțiuni orice dispoziție contrară se abrogă.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN**pentru decalarea termenului de regularizare cu bugetul de stat sau cu bugetele locale,
după caz, prevăzut la art. 2.14 alin. 2 din Normele metodologice
privind încheierea exercițiului bugetar al anului 2000, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor
nr. 1.658/2000**

Ministrul finanțelor publice,

în temeiul prevederilor art. 14 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 18/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice și ale art. 9 alin. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare,

emite următorul ordin:

Articol unic. — Termenul la care disponibilitățile rămase la finele anului 2000 în contul instituțiilor publice finanțate integral din venituri extrabugetare se regularizează, în condițiile art. 2.14 din Normele metodologice privind încheierea exercițiului bugetar al anului 2000, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor nr. 1.658/2000, cu bugetul de stat sau cu bugetele locale, după caz, se decalează de la data de 31 ianuarie 2001 la data de 28 februarie 2001.

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 30 ianuarie 2001.
Nr. 96.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate : Centrul pentru relații cu publicul și agenții economici, București,
șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro